

CONTES PER A INFANTS

EL XIULET

I

Una vegada hi havia un noi que es deia Pasqualet i que tenia una marastra. Aquesta marastra l'enviava a guardar porcs i només li donava, per a menjar, un rosegó de pa sec. I Pasqualet plorava tot el sant dia.

Dones un dia que tot plorant, guardava els garrins a la vora del riu, passà Nostre Senyor, amb Sant Joan i Sant Pere.

I li digueren:

—Pobret, per què plores així?

—Com voleu que no plori?, digué Pasqualet; la meva marastra m'envia tot l'any a guardar porcs i mai em dona més menjar que un rosegó de pa sec, per tot el dia.

Si ens volguessis passar a l'altre costat del riu, li digué Nostre Senyor, et donarem allò que ens demanaràs.

—¡Sí, respongué el xicot.

I pren Sant Joan a coll-i-be i el passa; pren Sant Pere a coll-i-be i també el passa; per fi pren Nostre Senyor i va per ficar-se a l'aigua... però el pobre xicot anava tan feixuc que no podia més.

—Renoil, feu el porquerol; si que pesen, vos que sou el més petit! Em sembla que us deixo anar, perquè les espatlles no ho aguanten...

—Coratge, fill meu, féu Nostre Senyor. No és estrany que pesi, perquè sóc Nostre Senyor i duc a la mà la bola del món.

Ah! A la fi arribaren.

—I dones, què vols en paga de la teva feina? féu Nostre Senyor

—Voldria, diu el menut, fer dansar la meva marastra.

—Dones bé, Pasqualet, aquí tens un xiulet i vés en compte de no perdre'l.

I Nostre Senyor li dona un xiulet molt bonic, però tan petit que el noi se'l podia amagar, quan volgués, dintre l'orella.

II

Cap al vespre, Pasqualet tornà a casa seva. I pel camí trobà tres caçadors que escorcollaven uns matolls.

—Anem a veure, digué el porquer, com es comporta el xiulet.

Pasqualet xiula i vet ací que els porcs es posen a dansar i que els tres caçadors també ho fan, esgarrinxant-se les cames amb les punxes.

Després Pasqualet troba uns plats i olles que menava a la fira un carro carregat de terrissa.

—A veure, a veure, es digué el porquerol.

I així que xiula, la terrissa dansa, dansa el carro, dansen les faiances, i plats i olles, esudelles, pots, bocals i tot el diable es trenquen i s'esmicolen en cent bocins.

I els caçadors i els plats i olles acompanyen el porquer, saltant i ballant de tal manera, que es desesperaven de dicteris...

El xicot arriba a casa.

—Bona nit, marastra, doneu-me sopar.

—Ah, golafre!, féu la dona. Només ets bo per a menjar. Em penso que acabaràs amb el rebost del convent del Bonpàs! Sempre tens gana... Doncs bé, si tens gana, menja't una cama...

—Que em mengi una cama?, replicà Pasqualet.. Ah, mala marastra! Apa, doncs, ara us faré dansar!

I es posa a tocar el xiulet. Ai! ai! ai! La marastra es posa a dansar i a fer salts de quatre pams; estava enrabiada com una gallina boja i amb el cap tocava el trespol.

Quan l'hagué feta ballar força, el bon porquerol s'amagà el xiulet a l'orella i la vella caigué a terra, mig morta de cansament.

El pare del xicot arribà. I la mestresa féu:

—Això és un bruixot, és un monstre que mai no valdrà un sou. M'ha fet dansar tant, que potser em moriré... L'hèm de fer cremar.

Arriben els tres caçadors i arriben també els plats i olles. Tots digueren: —S'ha de fer cremar. I vet ací que el condemnen per bruixaria i el duen a cremar.

III

Hom havia apilotat, a la plaça del poble, un munt de llenya que feia por i tot a l'entorn de la fira, misericòrdia!, era negre de gent que venia a veure l'espectacle. Els plats i olles, els tres caçadors i la marastra, tenint por del xiulet, s'havien fet estacar als olms de la plaça...

I quan el botxí anava a calar-hi foc:

—Ah! cridà aleshores als jutges el pobre porquerol, abans de morir us demano una cosa: deixeu que soni el xiulet per última vegada.

Enternits, els jutges li atorguen aquesta gràcia.

I en això Pasqualet es treu el xiulet de l'orella, el mulla i tot d'un cop, butant tant com pot, comença un rigodons...

Els jutges, el botxí, els gendarmes, el poble, tots presos de la folia de la dansa, es posen a ballar; era una cosa desmesurada, infernal, inaudita, que no s'acabava mai. Però la marastra, els caçadors i el terrissaire que s'havien estacat als arbres, dansaven com els diables i s'escorxaren l'esquena de tal fàisó amb l'escorça dels arbres, que a l'últim tots digueren prou i demanaren gràcia per al pobre Pasqualet. Hom li prometé el perdó si volia callar.

Pasqualet callà i fou perdonat.

F. MISTRAL

(Traducció d'ALFONS MASERAS)

Rudyard Kipling

Hem llegit amb vera recança, per mitjà de les agències, que Rudyard Kipling ha mort. Les informacions dels diaris, en asabentar el públic de la mort del famós novel·lista, anaven plenes d'aquest sentiment profund que inspira la pèrdua d'un amic o de l'home que us ha fet vibrar el cor d'emocions intenses. Rudyard Kipling, autor d'«El llibre de la Jungla», ha sabut bastir una literatura tota humana a través de les seves narracions altament poètiques. La descripció que ell ha fet de la vida de les bèsties no ha estat encara mai superada per cap altre novel·lista. Rudyard Kipling ha fet tremir d'emoció tot el món amb les seves narracions. Recordem l'efecte que ens produí la primera lectura d'«El llibre de la Jungla» i tots aquells episodis que fan referència a la vida de Mowgli i els animals de la selva. Mowgli, l'únic personatge humà que apareix en aquest llibre, és creat amb tot l'esperit poètic del novel·lista. Podríem dir que Kipling és l'únic autor que en aquest gènere ha sabut interessar a tot el món. La seva fecunda imaginació, acompanyada pel seu esperit poètic, ha creat uues planes d'una literatura tan saborosa que els esperits refinats trobaran en els seus llibres una inestroncable deu de poesia fresca i emotiva.

Les llegendes que ens conta de la vida de les bèsties, són d'una gran profunditat filosòfica. Els drames més sagnants de la jungla passen pel vostre esperit amb tots els seus xiscles esgarrifosos. Els seus personatges, els que en el llibre tenen una importància capdal, tot seguit se us fan familiars. Baloo i els llops de Mowgli, l'home que viu entre les bèsties, la tendresa de Comare lloba i l'envejosa traidoria de Sher Khan. Totes aquestes bèsties es mouen sota la fantasia enginyosa del novel·lista en crear situacions arriscades, però sempre d'alta qualitat.

En tots els contes d'aquest llibre batega un gran esperit observador, i tot el que aquest esperit crea, ens és ofert amb una puresa inventiva tan emocionant, que us adoneu tot seguit que «El llibre de la Jungla» és un d'aquells llibres que no es poden oblidar mai. El conte «La foca blanca» és d'una graciosa descripció que encisa.

La mort de Rudyard Kipling, sentida arreu del món, ha fet que tornessim a fullejar aquestes planes bellament literàries d'«El llibre de la Jungla» amb la mateixa emoció de quan el fullejàvem per primera vegada en la nostra joventut. Reposi en pau el famós novel·lista que tan magistralment sabé commoure el món amb les seves narracions poètiques.

I. PONS

(De «El Dia», de Terrassa)